

U dvou borovic

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Když mě život nešetří, tak tam za kopcem v závětrí,
jeden koutek pro klid duše skrývám.
Tam si místo balzámu, máznu ticho na ránu
a ve stínu sosen usínám.
A když chci vzít svůj elixír, tak ruce, nohy i svůj knír
přitáhnou si k tělu trochu víc.
A potom ze své kukaně, skutálím se ze stráně,
na svůj flíček "U dvou borovic".

ref.: - Tam u dvou - tam u dvou - tam u dvou borovic,
voní tam jen jehličí, tak co bych si přál víc.

Když slunce všechno vysouší, tak z nudy se i pokouší,
dělat si z mé střechy žhavej tál.
Krev mám jako ve varu a na jazyku Saharu
a to už potom vím, co přijde dál.
Půjdu si vzít elixír, ruce, nohy i svůj knír,
přitáhnou si k tělu trochu víc.
A pak ze své kukaně, skutálím se ze stráně
na svůj flíček "U dvou borovic".

ref.: - Tam u dvou - tam u dvou - tam u dvou borovic,
slunce tolik nepálí, tak co bych si přál víc.

A když mě dík mé postavě, dá košíkem po hlavě,
další holka a je zas ta tam.
udělám si po ránu, další zásek do trámu,
zavřu srub a na cestu se dám.
Jdu si vzít svůj elixír, ruce, nohy i svůj knír,
přitáhnou si k tělu trochu víc.
A pak ze své kukaně, skutálím se ze stráně
do hospůdky "U dvou borovic".

ref.: - Tam u dvou - tam u dvou - tam "U dvou borovic",
tam maj pípu chlazenou, tak co bych si přál víc.